

Zprávy z farnosti

05/2009

Jaro přišlo tak rychle, všechno rozkvetlo a s tím také přišel květen, měsíc Panny Marie. Tento měsíc je pro nás příležitostí, aby také v našem srdci všechno rozkvetlo. Co pro to uděláme? Před čtyřmi lety byl v lese na Jalivčů posvěcen obrázek Panny Marie. Je to takové poutní místo pro naše farnosti. Nejen, že si uděláme hezkou vycházku, ale máme možnost svěřovat přimluvě Mariině různé naše záležitosti.

Nyní budeme mít v kostele sv. Františka novinku. Bude zde jakási „přípojka“, kde budeme napojeni na Jalivčů a přes něj spojeni se sítí mariánských svatyň. Bude to vhodné pro všechny, kteří se těžko k obrázku Panny Marie na Jalivčů dostanou, ale můžeme to využít všichni. V kostele bude kopie obrázku z Jalivčů a u něho symbolická nádoba, která nám připomíná zážrak v Káně Galilejské. Můžeme do džbánku vhodit lístek, na který napíšeme svou prosbu a také duchovní dar, který chceme nabídnout. Každého 18. v měsíci bude mše svatá v 17 hodin, která bude obětována za vyslyšení proseb a na závěr bude obnoveno zasvěcení Panně Marii.

Požehnané prožití měsíce máje přeje

P. František

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2009

Na každý měsíc jsou vyhlášovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misie. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice. Přípravu textů má na starosti P. František Brázdil, SJ, z olomoucké rezidence.

KVĚTEN

1. Aby se laici a křesťanské komunity stali odpovědnými podporovateli kněžských a řeholních povolání.
2. Aby nově založené katolické církve byly vděčné Pánu za dar víry, připravené podílet se na všeobecné misii církve a nabízely své možnosti k hlásání evangelia na celém světě.
3. Aby sdělovací prostředky šířily ve společnosti ducha pravdy a krásy, vzájemnou lásku a spravedlnost.

texty byly převzaty z www.jesuit.cz

Co mám z toho, že věřím v Boha?

Z mladších let svého působení vzpomínám na jeden pěkný příběh. Udál se v Německu, v Porúří někdy kolem roku 1925. Bylo tam velké shromáždění. Nějaký učenec tam celé dvě hodiny dokazoval, že Bůh neexistuje. Předložil veškerou svou moudrost. Sál byl plný lidí. Nad nimi se vznášel mrak tabákového kouře. Mnozí nešetřili chválou a nadšením: „Bravo! Když není Bůh, můžeme si dělat, co chceme!“ Když řečník po dvou hodinách skončil, vstal předseda shromáždění a řekl: „Teď bude diskuse. Kdo chce něco říci, ať se přihlásí!“ Ovšem nikdo neměl odvahy. Každý si myslel: „Takovému učenému muži sotva mohu odporovat.“

Jistě tam byli mnozí, kteří s jeho výkladem nesouhlasili, ale kdo by měl odvahu vystoupit na pódium, když dobře tisíc přítomných řečníkovi přitakávalo! A přece - vzadu na sebe upozorňovala nějaká stará babička, taková pravá východopruská babička s černým čepečkem, jakých je v Porúří mnoho. Když se hlásila, předsedající se zeptal: „Babičko, chcete něco povědět?“ „Ano, chtěla bych něco říci,“ odpověděla babička. „Pak ale musíte přijít sem dopředu!“ „Ano, ano, vždyť už jdu,“ řekla babička. Statečná žena!

Babička přišla dopředu na pódium, postavila se za řečnický pult a začala: „Pane řečníku, mluvil jste dvě hodiny o své nevěře. Dovolte mi, abych hovořila pět minut o své víře. Ráda bych vám řekla, co pro mne udělal můj Pán, můj nebeský Otec. Když jsem byla mladá, stalo se mému muži na dole neštěstí. Přinesli mi ho domů mrtvého. Zůstala jsem s třemi malými dětmi sama. Tenkrát bylo sociální zabezpečení velice skrovné. Když jsem stála nad manželovou mrtvolou, byla jsem úplně zoufalá. A přece - Bůh mne začal tak těšit, jak to nikdo z lidí nedovedl. To, co mi říkali lidé, byly jen prázdné řeči. Ale On, živý Bůh mne potěšil. Řekla jsem mu: „Pane, teď musíš být otcem mých dětí ty.“ Často jsem večer nevěděla, kde vezmu peníze, abych příštího dne nasýtila děti. Tehdy jsem opět řekla Spasiteli: „Pane, ty přece víš, jak jsem na tom bídně. Pomoz mi!“

A pak se ta stará paní obrátila k řečníkovi a řekla: „On mne nikdy nezklamal a neopustil. Měli jsme mnoho těžkostí, ale nikdy nás nenechal v tísní. Bůh učinil ještě daleko víc: poslal svého Syna, Pána Ježíše Krista. Ten za mne zemřel a vstal z mrtvých a v jeho oběti jsem našla očistění od všech mých hříchů. Teď jsem už stará. Brzo umřu. A přece - On mi dal jistou naději věčného života. Až zavřu oči, procitnu v nebi, poněvadž patřím Ježíši. Toto všechno On pro mne učinil. A teď se vás ptám, pane řečníku: Co pro vás udělala vaše nevěra?“

Tu se řečník postavil, poklepal babičce na rameno a řekl: „Ach, takové staré žene přece nechceme víru brát. Pro staré lidi je víra docela dobrá.“

Tu jste měli stařenku vidět! Energicky to odmítla a řekla: „Ne, ne! Tak si na mě nepřijďte! Položila jsem otázku a chci slyšet vaši odpověď! Řekla jsem vám, co pro mne učinil můj Pán. Teď povězte vy, co pro vás učinila vaše nevěra!“ Řečník upadl do rozpaků. Ta stařenka byla moudrá žena... dovedla bez bázně vyznat svoji víru.

W. Busch, Život bez všedních dnů

Indie

1. března

Ráno začínáme snídání v indické jídelně, opět ochutnáváme něco jiného, to je výhoda, že ničemu nerozumíme, tak se nemůžeme v tom jejich jídelníčku nějak zvlášť rozmýšlet a prostě si jen tak náhodně na něco ukážeme a v napětí očekáváme, co nám donesou. Indická kuchyně je velmi rozmanitá, ale nenajde se tam skoro nic, co by nepálilo.

Celý den jsme strávili v Cabonském parku, všude rostou krásné stromy s různě barevnými květy. Opět se podivuji, jak to může v takovém horku kvést. Procházka byla moc příjemná, jen kdyby za námi neběhaly kopy žebrajících dětí. Jak spatří bělocha, hned se rozeběhnou a volají antí, antí a chtějí peníze nebo jídlo nebo jen čokoládu. Dáváme třem holčičkám mangový džus a sladkou buchtu, vrhnou se Pavlovi na batoh a chtějí víc. Musíme je rázně odbyt, jinak už by jsme se jich nezbavili. A hlavně, když je člověk pořád s dětmi, neustále slyší to slovo antí, tak si od nich potřebuje odpočinout a ne se rozjímat nad dalšími dětmi z města.

V parku je i pár kulturních budov, jako umělecká výtvarná galerie a technické muzeum. Vybrali jsme si technické muzeum a nelitovali toho. Vše bylo samozřejmě indicky barevné a křiklavé a nesměl chybět ani pořádný kýč - například veliký hýbající se dinosaur, který vydával strašidelné zvuky:-), ale nijak nám to nevadilo, naopak, byla to sranda a moc jsme si to užili. Navštívili jsme tam indické 3D kino, to byl vůbec zážitek:). Koukat na ty jejich šílené haluze přes 3D brjle.

2. března

Opět ve středisku, ale k našemu velkému překvapení nás s sebou otcově vzali do vesnice Solom, kde je sídlo sestřiček. Sestry tam vedou nemocnici, sirotčinec a školu šití pro mladé holky. V areálu se otevřela nová nemocniční budova, krásná, malá, čistá, kde pracují řádové sestry a dvě doktorky. Nemocnice je hlavně pro nastávající maminky a rodičky, taková porodnice, ale nejenom. Hlavní sestra nás provedla celou nemocnicí, to je pro mě hodně velký zážitek. Navštívily jsme místnost,

kde bylo asi dvacet lůžek, každé lůžko mělo ještě jednu malou kolíbku, jsou tu čerstvé maminky a jejich hnědá miminka. Maminky, i v nemocnici krásné, v sáří, upletenýma copama, nám vše ukazují svá malá miminka, jsou maximálně týden stará a žádné ještě nemá jméno. Jméno se dává až po příjezdu domů, kde se ve vesnici udělá přivítací rituál a je mu přiděleno jméno. Babičky jsou u všech lůžek, starají se o miminka, sedí v tureckých sedech kolem postelí, připraveni kdykoliv pomoci. Sem tam sedí u lůžka i otec, ale jen tak sem tam, výjimečně, asi je zde mezi ženy vstup mužům omezen. Ani naši otcové se nešli podívat.

Sestra nás zavedla i o patro výš, kde je nový operační sál a porodní sál. Jedna mladičká vyplašená paní sedí na lůžku, řádová sestřička sedí u ní a uklidňuje ji. Zrovna ji začaly kontrakce a tak prý co nevidět porodí. Popřála jsem jí hodně štěstí a tak se na mě tak krásně usmála:). Překvapuje mě, jak je tu vše příjemné a čisté, jak vše vedou řádové sestry, oblečené do jednobarevných, úhledně poskládaných sáří a s věčným úsměvem.

Vedle v místnosti jsou děti v inkubátorech a nemocná miminka. Sestry se s malýma prckama zrovna mazlí a umě je přebalují. V inkubátorech jsou vidět jen malé černé hlavičky v kulichách a celé zabalené do dek. Sestra mi dává jedno nemocné miminko do náruče, je tak maličké!

Další cesta vede do dílny, kde se učí holky kolem 15 let šít. Jejich zručnost je obdivuhodná. Všude vrčí staré šlapací šicí stroje, jak z pohádky o přadlenách:). Holky šlapou a soustředěně vytváří krajkou na barevných pruhách sáří. Působí to hravě a vesele. V kroužku sedí skupina holek a vyšívají jedno sáří. Vypadá to jako velmi titěrná práce a na rozdíl od různých kusů, co jsme viděli v obchodech, tohle byla kvalitní práce, také se později dovídáme, že jedno takové sáří stojí i pět tisíc rupií, pro srovnání, takové trošku lepší, slavnostnější sáří stojí kolem jednoho tisíce rupií. Sestry nám ukazují jejich práci, ručně vyšívané dečky, ubrusy, sáří, šatičky pro děti... Evidentně si přejí, abychom si u nich něco koupily. No jediné, co bylo v našich finančních možnostech byly ty dětské šatičky. A tak jsme každá jednu čaply, sestry byly spokojené. Teď mám jedny krásné, ručně vyšívané šatičky a nevím, co s nima:).

Další část exkurze vedla do sirotčince pro malá mimina. Miminka byla většinou nalezená na ulici, kde je někdo nechal ležet, matky žijící v naprosté bídě, nemohly se o miminka postarat. Je to prý celkem častá praktika velmi chudých rodin. Děti jsou tu maličké, tak týden staré a pár větších - holčičky okolo jednoho roku. Všechny tyto děti jsou nabídnuty do adopce. Vybavení je tu sice skromné, ale jsou tu i mladé holky, chovanky sester, které se o miminka radostně starají. Je vidět, že malá děvčátka i miminka jsou na ně zvyklá a když vidí naše bílé tváře, v panice za nimi utíkají a schovávají se za sukně.

4. března

Jako každou středu, i dnes jsme vzali naše děti na procházku, šli jsme na pro mě nové místo, podivovala jsem se, jak je vše vypálené, působilo to smutně, ohořelá křoviska, vyhořelá tráva... Ptala jsem se bratra na požáry, jak je možné, že je jich tu tolik! A odpověď mě dostala. Většina požárů je zakládána schválně, aby rychleji narostla nová tráva pro ovce, zakládají je pastevcí. Zní to děsivě, že kvůli tomu vypálí půlku buše, ale když se nad tím zamýšlím, co mají dělat, když jsou to chudí

vesničané a pasení ovcí je jejich jediná obživa. Nemají jinou možnost, jak se živit, tak se jim to jeví jako nejlepší nápad. Myslím, že to lze chápat, že když člověk nemá co jíst, tak asi neřeší, že to není zrovna moc ekologické...

Povídala jsem si s malým Navinem, tím, který jel domů s každou ponožkou jinou, tím, který se tak moc těšil na svou rodinu. Byl velmi smutný, rodinu nenašel, nepamatoval si adresu a nikde to nepoznal. Bylo mi ho tak moc líto. Ale pojede to zase brzy zkusit... Tak snad už se to povede.

6. března

Ráno jsem jela s otcem Johnem a Pallim do Bangalore. Potřebovala jsem ještě nějaké věci před cestováním a taky jsem potřebovala vzít do obchodu a nakoupit spoustu výtvarných potřeb pro děti. Ráno bylo mlhavé, nebylo vidět ani na krok. Jel s námi i můj milý Manjunatha, už podruhé se jede pokusit najít svou rodinu. Poprvé si myslel, že pochází z Belluru, nyní tvrdí, že z Kolaru, tak se jede do Kolaru. To se mi tu velmi líbí, jaký mají systém. Opravdu se snaží rodinu vypátrat, koukají na potřeby dětí a klidně s nimi objíždí různá města, dokud to děti někde nepoznají. Což mě přijde obdivuhodné, v takové velké zemi pátrat po původu dítěte, které vlastně ani neví, odkud pochází. A tak Manja s velkou radostí naskočil do auta a jelo se. Hned si chtěl půjčit ode mě telefon, že bude hrát fotbal, tak jsem mu ho dala. Za chvíli koukám, že je celý zelený a evidentně mu není dobře, tak že už fotbal hrát nechce, ale chce poslouchat hudbu. Tak jsem mu dala sluchátka a Manja poslouchal, tvářil se velmi vážně, drsně koukal z okýnka:). A tak jsme dojeli až k jedné jídelně, kde jsme šli všichni na snídani. Manja byl moc rád, připadal si asi výjimečně, že je tam s námi sám a jde na snídani. A tak bylo vidět, jak si to užívá:), taky jsem si ho trošku rozmazlila:). Po snídani jsme pokračovali do Bangalore. A Manjovi opět nebylo dobře a tak si na úzké silnici, kde bylo snad pět jízdních pruhů vedle sebe, auto na autě, motorka na motorce, rikši, krávy a kdoví co ještě, všechno hustě u sebe, otevřel okýnko a zvracel ven. Docela mě pobavilo, jak bez nějakého zvláštního studu tohle provádí:).

V Bangalore jsem otce na tři hodiny opustila, abych si udělala své. Stavila jsem se na City Marketu, velkém tradičním tržišti. Chtěla jsem koupit do střediska meloun. Tržiště stojí hned vedle muslimské mešity a tak jsem procházela muslimskou čtvrtí, všude oturbanovatělí chlapíci a zahalené ženy, z krásné mešity se ozýval zpěv. S úsměvem na rtech jsem tomu přihlížela. Tržiště, směs barev, krásných Indek a Indů, plné pytle různého druhu koření, silný pach čili, na zemi posedané ženy, prodávající různé květiny do vlasů. Pečlivě rozkrájená granátová jablíčka, čtvrtky melounů - za pět rupií jeden kousek, posypou Vám ho i čili:). A všude neodmyslitelné pokřikování, halekání, neznámá cizí řeč. Zahaluje mě takový zvláštní pocit štěstí, že při tom můžu být, že to můžu vnímat, musím se usmívat, všude je hromada lidí, jen já běloška, poprvé sama v Bangalore, poprvé sama na tržišti, můžu si to užívat jen a jen po svém, ta pestrobarevnost a vůně čili, útočí to na všechny mé smysly, jsem pohlčená, nechce se mi tu ani myslit na návrat, líbí se mi ty usměvavé indické tváře, vřelá a prostě trhovec.

Obtěžkaná melounem a taškou s kupou pastelek se nechávám rikšákem dovézt do Bosco Mane, kde mám sraz s otcem Johnem (Jendou). Ještě tam není a tak zatím co náš řidič se Satiračem - klukem z našeho centra, opravují auto, začítám se do

průvodce po Srí Lance. Je vedro a tak si jdu koupit vodu a přinesu Satimu a řidiči zmrzlinu. Měli velkou radost, hlavně Satirač. Pak už přišel Jenda a k mému překvapení nás vzal všechny na návštěvu k manželce svého bratra. Dá se říct, že to byla má první návštěva v indickém domě. Hostitelka nás hostila, nosila banány, sušenky, čerstvý džus, bylo to velmi příjemné. Manželka Jendovýho bratra byla těhotná, už v šestém měsíci, ale pod indickým oděvem to skoro ani vidět nebylo.

Po nákupu papírů a jiných potřeb na výtvarku jsme už pomalu mířili domů. Vezli jsme v autě i nového chlapečka - Kumara, byl takový vyjukaný, tak jsem mu dala čokoládu a hned měl víc kuráže.

7. března

Dnes měla ségra narozeniny, tak jsem ji šla zavolat. Přišel za mnou na střechu Manjunatha a chtěl moc telefonovat, tak že prý Monice zazpívá narozeninovou písničku. Pak ji zazpíval i taťkovi a taťka mu taky jednu českou předvedl. Mana byl moc spokojený a ještě k večeru o tom vyprávěl. Nemá nikoho, komu by mohl zavolat a tohle se mu moc líbilo.

Další nemilá zvířecí událost. Už mě ten hmyz tady opravdu vytáčí. Už tak dva dny mám poštipané celé tělo, nevěděla jsem od čeho a dnes koukám, že mám plnou postel mravenců. Klidně si tam lezli, vedla jim cestička z okna přes mou postel asi až do koše. Tak bylo velké stěhování. Musela jsem přesunout postel, abych přerušila cestičku a při té příležitosti jsem našla zamotaného vysušeného velkého švába v mé moskytiéře. Tak jsem udělala odhmyzovací akci. Teď už tu mám snad čistěji, aspoň na chvíli. Ale stejně, večer jsem našla v jídlu další dva mravenečky, tak asi zase na čas, než zapomenu, nasadím hmyzovo-rýžovou dietu.

10. března - Holi, svátek barev

Dnešní den je velmi výjimečným dnem. Nejen, že se slaví svátek barev - Holi, ale také je velký muslimský svátek - narozeniny Mohammeda a ještě k tomu je den Tibetu, tak se dnes Indie zřejmě nenudí. Holi je ta nejlepší slavnost ze všech veselících se slavností, co jsem asi kdy zažila. Je to něco jako naše velikonoční pomlázka, oslavuje příchod jara (nebo spíš velkého suchého horka?:)) a barevnost. Nijak moc jsme si to neuměli představit, jak to bude probíhat, co to znamená... Ale už od rána mezi dětmi panovala radost z tohoto svátku. A v půl čtvrté to začalo. Děti s jekotem a neskrývanou radostí běžely ven, kde jsme jim s bratrem začali rozdávat barvy - různobarevné hlinky, takové, jakých jsme na tržištích viděli kopce. Děti si nabíraly jako o překot a už se na nic nečekalo. Kdo byl poblíž, už zářil všemi barvami, hlinka se mazala po trikách, tvářích, vlasech, všichni se smáli, nikdo nezůstal bezbarvý. Okamžitě jsem měla plnou pusku hlinky, i oči, tak jsem na chvíli ztratila zrak, ale i tak jsem je šla potrestat náloží barev. A pak začala barevno-vodová akce. Hlinkování pokračovalo, ale kluci neváhali a v kýblech nosili od kohoutu vodu a nejlepší bylo, když se polilo ze zákrytu, takže zrovna ve chvíli, kdy jsem s jáso-tem malovala po těch nešťastnících, přistál mi na celém těle kýbl plný vody, jen jsem se nadechla, už tu byl další. Děti na nás lily vodu odevšad a ze všeho. Běhali jsme nadšeně střediskem a rozpoutali bitvu, kde nikdo nezůstal suchý. Zráchaly se i ženy ze střediska, které se tak pečlivě ukrývaly. Nemilosrdné, ale tak strašně moc krásné, hravé a nezapomenutelné! Mám takové nutkání zavést to i v České republice:). Horší bylo následné smývání, to už taková legrace nebyla a všechno oblečení,

Děti - Podmoky

co jsem měla na sobě jsem musela vyhodit. Ale tak krásný zážitek, za to stojí:). Barvy, to je prostě doména Indie:).

Až do večera už měli všichni dobrou náladu a tak i večere s dětmi a následné tancování bylo nesmírně veselé.

11. března

Vyšli jsme si s klukama na procházku do kopců, byla jsem na této straně poprvé a bylo to úchvatné. Nahoře na kopci rostly veliké kaktusy, na skalách visely velké úly divokých včel a byl tam krásný výhled všude do okolí, akorát jsme se vrátili celé poškrábané, les nebyl moc prostupný:).

13. března - pátek:

Už na nás pomalu dýchají blížící se prázdniny, ráno jsme zvesela vstaly a věděly jsme, že už za dvě hodiny přijedou Pavel s Ondřejem do Ajjanahalli. A v neděli brzo ráno už pojedeme rovnou na letiště a na Srí Lanku. Moc jsem se na kluky těšila, po tak dlouhé době budeme konečně skoro šest týdnů spolu. A hlavně to budou pořádné prázdniny, všichni jsme plni očekávání.

Po snídani jsme se šly obléct do sárí, nazdobit se a už jsme jely do Magady pro kluky. Děti v Ajjanahalli byly tak moc rádi! Ženských sem jezdí pořád hodně, ale kluků, to ne. Vrhly se na ně a hned se představovaly, chtěly jim hned všechno ukázat a rozjíveně kolem nich poskakovaly. Kluci byli překvapeni naším střediskem, jak je uložené v pěkné přírodě a tak vůbec. Ještě před obědem jsme šli s nimi na procházku do vesnice, aby viděli i víc. Šli jsme přesně v pravé poledne, moc lidí venku nebylo, tak jsme nebudili zas takový rozruch. Došli jsme až k vodě, kde jsme pozorovali to dění kolem nás, ženy kolem porůznu koupaly svůj dobytek, po chvíli se přihrnalo stádo ovcí, pár žen i v té výhni pralo prádlo.

Celé odpoledne jsme s Pavlem hráli volejbal a pak basket, děti ho moc chtěly do týmu. Všimla jsem si, jak k němu vzhlížejí a došlo mi, jak moc by potřebovaly nějakého tátu nebo strejdu, který by si s nimi hrál a byl tam jenom pro ně. Mají tu otce, mají tu bratry a učitele, ale ti mají své práce také až až, a tak si nemohou s dětmi pořád jen hrát a blbnout. A to Pavel mohl, tak byly děti veselé, tahaly ho za rukávy, mazlily se. Bylo to takové veselé odpoledne, celý den byl moc pěkný. A nám už začaly prázdniny, je to všude cítit:).

Z daleké Indie Vás všechny zdraví Andrea Musilová

Zatím poslední zpráva:

Momentálně se nacházíme na Sri Lance, kde obnovujeme viza do Indie a načerpáváme dalších sil na měsíční cestování po Indii. Jen se nám tu vyskytla komplikace, dostali jsme viza jen na tři měsíce a tak to vypadá, že budeme muset jet domů skoro o dva měsíce dřív. Tak to nás moc mrzí, ale zase budeme dřív s Vámi všemi :)

Moc Vás všechny zdravíme z Indie!

Zamyšlení...

V pátek 24. dubna 2009 se v našem kostele sv. Františka konal již delší dobu avizovaný **Koncert pro děti v Indii**. Na vstupném se vybralo krásných 3 456 Kč!

V této souvislosti stojí možná za zamyšlení, že ač se jednalo o akci přímo související s naší farností, kdy jsme podrobně informováni o všem, co Andrea v Indii se svými svěřenci prožívá, tak účast našich farníků na dobročinném koncertu byla jedním slovem zanedbatelná.

K obdobnému výsledku dojdeme i při hodnocení nabídek, které jsou pro oživení farnosti organizovány. Pravdou je (ne omlouvou), že bývají i nepochopitelné chronické nedostatky s propagací některých akcí. Zamysleme se ale poctivě, čemu dáváme dnes jako křesťané přednost. Čím se vlastně křesťan odlišuje od konzumního života, od ostatních? Jak je to s prioritami, pohledu na módu, zábavu, sex? Jsme dostatečně informováni, jsme příkladem, cestou pro ostatní?

Nikdo po nás nechce, abychom se vymykali tak, aby si nás okolí všimlo jako středověké exoty a budili jsme u okolí smích, v lepším případě soucit. Takové rádobry „zbožné“ chování je naopak pro škodu věci. Od křesťana je očekáváno, že nepůjde ani jednou z extrémních cest a bude se řídit rozumem, který mu byl dán a korigovat své chování studiem Písma. Není ale situace zhusta taková, že na nás špatné vlastnosti dnešní společnosti působí tak, že místo abychom určovali my správnou cestu, nenápadně necháváme sami sebe a své děti sklouzávat směrem ke zlu, které se zabydlelo v majoritní společnosti?

Jaké priority svět dnes kolem nás upřednostňuje? - Bohatství, mít se dobře, mít hojnost peněz, za které si mohou dovolit koupit VŠE, dobře se najíst, navštěvovat drahé podniky, kde mohou na sebe upozornit, bydlet podle poslední módy, obklopotvat se samoučelně stále novými moderními věcmi, které reklama kolem nás rozkřikuje, a toto harampádí pak co nejčastěji obměňovat, chovat se bezohledně, jako by člověk byl bohem, sám na světě. Mluvit „drsně“, používat obraty, jak se dnes mluví, nestydět se za nic a před nikým, „zdobit“ se vyzývavě, sexy, tedy moderně a k tomu vést už děti od kolébky. Zařazovat se do „stylů“, kterým pak zcela propadneme, utrácíme tisíce za „doplňky“, praktikujeme řadu okultních praktik, což si ani neuvědomujeme – vždyť je to dnes „normální“ a dělá to „každý“. Dalo by se hodně dlouho pokračovat.

Umíme ještě myslet na druhé, chudší, „méně inteligentní“ než jsme my, kteří neoplývají silou, mocí, mládím? Nežene nás náhodou strach, že o to vše brzo přijdeme, že taky zestárneme a nebudeme tak in, a tak se snažíme honem nahrabat co se dá? Stále se proto něčím musíme obklopotvat, zvláště mladí, neustálou hudbou (resp. hlukem, kulisou) do uší, hrami v mobilech, počítačích, jen aby nebyla chvilka pro klid, zamyšlení se nad smyslem života a tím kam to vlastně spěcháme. A není to zdaleka jen zvyk mladých. Např. v kolika domácnostech stále běží televize, aniž by ji někdo vnímal... Je to opravdu dobré, když naše jednání pozorují z povzdálí naše děti, kterým dopřejeme „vše“ a kterým se to zapíše do podvědomí? Proč se pak divíme, že máme „hyperaktivní“ děti s kde jakou vadou, o které před nějakým časem nebylo ani slechu, když jim od narození „dopřáváme“ televizní produkce, jak jen je to možné? Co jsme jako rodiče zaselí, to sklízíme! A neustálé vzdalování se Bohu, na kterého je stále méně času to vše akceleruje. Nepřeroste nám to všem brzo přes hlavu? Přijde nám nelogické když jsou snahy další generace zbavit se starších jako „nepotřebných“, kteří jen „užívají“ kde co těm v nejlepších letech?

Klidně si ale řekněme „to je přece pěkná pitomost“ a žijme si vesele dál, dokud můžeme... Ale můžeme se taky nechat poučit, ne ode mne, ale třeba od P. Kodeta, jehož nahranou přednášku z loňské Katolické charismatické konference s názvem **Přístupové cesty Zlého** mohou poskytnout. Stačí se ozvat, napsat...

R. S.

Naděje proti prázdnotě, strachu a zoufalství

Nová generace křesťanů je povolána budovat novou éru, v níž nás naděje vysvobodí od povrchnosti, apatie a uzavřenosti, které umrtvují naše duše a otravují lidské vztahy. Drazí mladí přátelé, Pán vás žádá, abyste byli proroky této nové éry, posly jeho lásky, schopnými přitahovat druhé lidi k Otci a vytvářet nadějeplnou budoucnost pro celé lidstvo. Svět potřebuje tuto obnovu!

V mnoha společnostech se kromě materiální prosperity šíří také duchovní poušť – vnitřní prázdnota, neurčitý strach, skryté zoufalství. Kolik našich současníků je jako rozpuhané a prázdné cisterny (srov. Jer 2,13), kolik jich zoufale hledá poslední smysl, který může poskytnout jenom láska?

Evangelium s sebou přináší veliký a osvobozující dar: zjevuje naši důstojnost, důstojnost lidí stvořených k obrazu a podobě Boží; zjevuje vznešené povolání lidstva, které může najít své naplnění v lásce. Jen láska otevírá pravdu o člověku a lidském životě.

Homilie při mši na Světovém setkání mládeže, Sydney, 20. července 2008

Pastýřský list biskupů ČR

Biskupové ČR se svým pastýřským listem obracejí na všechny věřící, upozorňují je na předpokládaný papežův příjezd ve dnech 26.-28. září 2009 a vyzývají k dobré přípravě na tuto významnou událost. Obracejí též pozornost posluchačů k otázce identity: „Lidé i celé národy se o svou identitu obávají, ale zároveň zjišťují, že nedovedou přesně a jasně odpovědět na otázku 'Kdo jsem?' nebo 'Jakou mám ve společnosti roli?' I pro nás to jsou dnes nelehké otázky. Avšak ponecháme-li je bez odpovědí, naše křesťanské sebevědomí i síla a místo ve společnosti vyprchá.“ Proto, říkají, byly jako nosné téma celé přípravy zvoleny tři božské ctnosti: víra, naděje a láska, „základní kameny křesťanské identity.“

Pastýřský list vysvětluje i motto návštěvy, *Láska Kristova je naší silou*. „Nechceme se nijak mocensky prosazovat, neusilujeme o vládu nad kýmkoli, ctíme svobodu každého, jsme však silní a pevní a toužíme vítězit silou lásky. Poslední papežové tuto kulturu a tradici nazývají civilizací lásky. Jsme ve svých snahách nositeli kultury založené sv. Cyrilem a Metodějem a současně nositeli tradice sv. Václava. Jsme občany své vlasti, České republiky, a zároveň křesťany,“ stojí v listě. Biskupové v něm také vyzývají věřící k duchovní přípravě na návštěvu Svatého otce: „Připravme se modlitbou, osobní i společnou. Připravme se tematicky zaměřenou četbou Písma a duchovních spisů.“

V závěru listu pak čeští a moravští biskupové upozorňují na potřebu naděje, kterou dnes lidé postrádají „tváří v tvář ničivé vlně špatností,“ a vyzývají věřící,

aby do společnosti vnášeli „naději ujištěním, že dobro není nemožné, že lze mít pravou radost již nyní, že není třeba bát se budoucnosti, ale odvážně a statečně do ní vstoupit.“ Všimají si také ctnosti lásky a její pokřivené podobě v dnešní společnosti: „Pravá láska je obětavou péčí o dobro druhých. Počátek této péče leží v překonání nezájmu. Víme vůbec, co potřebují lidé kolem nás? ... Přemůžeme nezájem, lenost, pohodlnost, sobectví, ostych a obavu z odmítnutí a oslovme své bližní. Abychom k tomu našli odvahu a sílu, musíme se pevně opřít o víru v Boha a hlásat ji celým svým životem, každým slovem a činem.“

Papež Benedikt XVI. má do České republiky přijet koncem letošního září a kromě Prahy navštíví též Brno a Starou Boleslav.

Více a aktuálně na nově spuštěném webu: <http://www.navstevapapeze.cz/>.

TS CBK

Okénko do knihovny

autor: Tomáš Halík
název: Dotkni se ran
z obsahu:

V této knize čtenář nenajde a snad ani nehledá návody na vyléčení ran našeho světa; vždy jsem ke všem receptářům na spásu choval a chovám krajní nedůvěru. Chtěl-li tyto úvahy něčemu napomoci, pak je to vybídnutí k „nelhostejnosti“, k odvaze vidět. Každý člověk přece musí sám učinit vlastní rozhodnutí, zda, jak, nakolik a kde konkrétně se chce a může angažovat v úsilí hojit lidské rány, je-li ovšem nejprve schopen je vnímat.

Příznám se, že v jistých chvílích v Indii, v Barmě anebo v Egyptě (na příšerném hřbitově v centru Káhiry, kde snad desetitisíce chudých doslova bydlí v hrobkách!) jsem byl v pokušení raději nevidět, zavřít oči a srdce a co nejdřív odtamtud utéci. Jeden jezuita, působící už desetiletí v Indii, mi vyprávěl, že po svém příjezdu do Kalkaty byl dlouho střídavě pokoušen ke dvěma nezralým, únikovým reakcím: k dětské reakci – zavřít oči, skrýt tvář do čehokoliv, co by nahrazovalo matčinu sukni a zmizet odtamtud; pak k „pubertální reakci“ rozhněvanému revolucionáře: sáhněme po zbraních a energicky vyhladíme nespravedlivé sociální poměry i s těmi, kdo za ně nesou odpovědnost a tyj z nich! Teprve dlouhé hodiny, ba roky meditace mu daly sílu vytrvat, překonat svádění k netrpělivosti a prožít z iluzí o rychlých cestách spásy.

J. B. Metz mluví o potřebě „mystiky otevřených očí“ – se zřejmou polemickou narázkou na orientální meditování se zavřenýma očima. Jiný křesťanský autor se ještě ostřeji vymezuje vůči buddhismu: zatímco buddhismus učí, jak uniknout strastem a utrpení „odpoutáním“ a vyhasnutím ega, křesťanství nás naopak vyzývá připoutat naše ego k druhým, přibít ho na kříž solidarity až k vylití „krve a vody“ z vlastního srdce, vidět rány světa a nechat se jimi zraňovat, překonávat sobectví nikoliv technikami askeze a rozjímání, nýbrž nechat vzejít z modlitby akci praktické lásky a konkrétní pomoci bližním. Pamatuji si, že i já jsem byl poněkud vyléčen ze západního okouzlení spiritualitou Dálného východu, když jsem se opakovaně v Indii setkal s vyznavači hinduismu, žehrajícími na charitativní činnost sester

Matky Terezy – tito křesťané prý jen překážejí ubožákům, aby si pořádně odtrpěli hříchy minulých životů a zasloužili si v příštím zrození šťastnější osud!...

Vrátím-li se k vyprávění onoho jezuitského misionáře, dodal bych, že meditace nejen sytí odvahu k vytrvalosti, nýbrž také dává vzejtí činům, které mohou být na rozdíl od útěku či revoluce – opravdu léčivé. Vzpomeňme na působení dvou lidí modlitby a meditace, jejichž vytrvalá činnost opravdu do jisté míry kvalitativně změnila tvář Indie a jejího ducha – byť jistě nevyлéčila všechny sociální a politické problémy: Mahátma Gandhího a Matky Terezy z Kalkaty!

Urs von Balthasar řekl jednu podivuhodnou větu: „Kdo nezná Boží tvář z kontemplace, ten ji nepozná ani v akci, zejména tehdy ne, když mu září vstříc z tváře ponížených a trpících.“

Existuje jeden podstatný rys, podle něhož se pozná akce, vyrůstající z kontemplace, - a to je nenásilí. Tím, že toto jednání důsledně odmítá „hrát kartami, které rozdává zlo“, vnáší do našeho světa skutečně novou kvalitu.

vybrala MJ

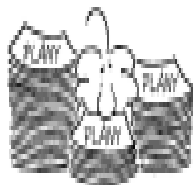

Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun). Seznam knih naleznete na našem webu.

Farní rada

Zpráva z 13. zasedání Farní rady ze dne 16. dubna 2009

Zasedání farní rady, na které se sešlo jen 3,5 členů, navázalo na poslední únorové jednání, plus něco „navrch“.

Program jednání:

- **Stručná informace ohledně probíhajících oprav**
Hlavní informace se týkaly střechy naší fary, jejíž obnova se chýlí ke konci.
- **Úvaha o tom, jak motivovat farníky, aby se zúčastnili středních adorací**
Jedná se o důležité věci v duchovní oblasti farnosti, kde máme stále, kulantně řečeno, veliké rezervy.
- **Jak pomoci mládeži, aby měla duchovní zázemí (setkávání v rámci diecéze)?**
Také věc, kterou se nedaří stále „rozjet“. Vy, kterých se to nejvíce týká, rodiče dětí od mala do dospělosti, zamyslete se nad tím a dejte vědět, jak vy to vidíte.

Další setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli 10. května 2009 v 18:45 (po večerní mši svaté). Na její členy se můžete opět obracet s vašimi podněty a připomínkami! Pište, volejte, mluvejte, nabízejte svou pomoc, ...

Kontaktujte členy FR - nezůstávejte v pasivitě!

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda Farní rady
Martin Kolář	místopředseda
Zuzana Bumbová	zapisovatelka
Jindřich Macoun	člen
Jiří Málek	člen
Rudolf Sticha	člen
Miloš Vavříčka	člen

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2009				
3. května	7. června	5. července	2. srpna	6. září
4. října	Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných		1. listopadu	6. prosince

vlakové spojení:

(cena 20 / 15 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hl. nádr.	13:01	15:01	16:45	Dolní Žleb	14:09	16:09	17:03	18:09
Čertova Voda	13:11	15:11	16:55	Čertova Voda	14:15	16:15	17:08	18:15
Dolní Žleb	13:16	15:16	17:00	Děčín hl. nádr.	14:24	16:24	17:18	18:24

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2009	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno			
	Podmokly	Jílové	Částka	Účel
Leden	9 198 Kč	1 813 Kč	2 600 Kč	Na církevní školy
Únor	8 955 Kč	1 240 Kč	4 650 Kč	Svatopetrský haléř
Březen	6 325 Kč	1 150 Kč	0 Kč	
Duben	0 Kč	0 Kč	600 Kč	Na Svatou zemi
			0 Kč	
Květen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	24 478 Kč	4 203 Kč	7 850 Kč	

- Manželé přijdou po smrti do nebe. Manželka si vše obdivně s manželem prohlíží a moc se jí tam líbí. Manžel jí říká: „Vidíš, kdybys stále neotravovala s tou zdravou výživou, mohli jsme tu být už dvacet let.“

Biblický koutek

26. část

Ester. Toto jméno znamená „hvězda“ a pochází z babylonského jména Ištar, které nosila babylonská bohyně krásy. Knihu Ester četli Židé během svátku Purim (losy), na památku zažehnaného vyhlazení. Jméno krále Auerus odpovídá jménu perského krále Xerxa. Osoby a prostředí nejsou historickou skutečností, ale nesou symbolický význam.

Judit. Jediná žena, „vzorová Židovka“ (to je smysl jejího jména), skrze svou víru dosáhla porážky Babyloňanů. Tento příběh byl sepsán pravděpodobně ve II. století před Kristem, kdy lid, který byl násilně utlačovaný helénismem (řeckou pohanskou kulturou), riskoval ztrátu odvahy a propadnutí kompromisu.

Rút. Přeloženo „ta, která vidí“. Kniha Rút se četla během židovské oslavy Letnic, která probíhala v průběhu žní. Je to velmi důležitý příběh, protože zdůrazňuje původ krále Davida. Pohanský původ Rút je také motivem k všeobecnému poslání Mesiáše.

(pokračování příště)

z knihy Katedrála moudrého písaře, připravila M. J.

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

z toho, co se podařilo zjistit...

- ☞ **Mše svaté v Bynově** - Pozor změna! Přes letní období (květen - září) budou opět mše svaté v **liché týdny v kostele, v sudé týdny v pečovatelském domově - vždy od 17:00**. V kostele je možné si vzít i přehlednou tabulku s rozpisem jednotlivých sobot.
- ☞ **Pane, kolikrát mám odpustit? II.** - Duchovní obnova s modlitbou za vnitřní uzdravení pro ty, kdo se účastnili předchozího kroku „**A kdo se dotkli, byli uzdraveni I.**“. Koná se od 1. do 3. května v Jablonném v Podještědí, přednáší P. Česlav Plachý OP; začátek páteční mši sv. v 18:00, konec v neděli po obědě.
- ☞ **4. výročí na Jalůvčí** - 4. května 2005 byl posvěcen biskupem Pavlem Posádem nový mariánský sloup na Jalůvčí. Díky všem, kteří se zde cestou kolem zastaví a pomodlí za děčínské farnosti. Viz. také úvodník...
- ☞ **Křeslo pro hosta** - Druhý pátek v měsíci květnu připadá na 8. května. Tento den po večerní mši svaté uvítáme v našem křesle Martina Koláře, který se nabídl s námi rozdělit o zážitky z Nového Zélandu. Přijďte si poslechnout, možná i podívat...
- ☞ **Duchovní obnova pro děti** - které letos přistoupí k 1. sv. přijímání. Koná se od 8. do 10. května 2009 v Jablonném v Podještědí, přednáší J. Bielská, D. Glaseřová, P. Česlav Plachý OP; začátek v pátek v 17:00, konec v neděli odpoledne.

- ☞ **Duchovní obnova pro mládež** - od 6. třídy. Koná se od 16. do 17. května 2009 v Jablonném v Podještědí, přednáší D. Laserová; začátek sobotní mši sv. v 9:30, konec v neděli odpoledne.
- ☞ **Přednáška o Medugorie** - Farnost Česká Kamenice nás zve 22. května na přednášku Dr. Mráčka o Medugorie. Hlaste se na faře, bližší informace budou zveřejněny na plakátku v kostele.
- ☞ **Promítání na faře** - Pro květen (24. 05. 2009) jsme vybrali pro promítání film Gandhi, který dostal 8 Oskarů a cenu nejlepšího filmu. Opravdu stojí za to jej shlédnout a zjistit, jak se dá bojovat proti násilí. Je to důležité zvláště v dnešní jiskřící době, kdy se u nás objevují opět neonacistické snahy a ani křesťané nemají v tomto směru vždy jasno... Film je dlouhý 183 minut, proto přijďte včas - na nikoho se nečeká ;-).
- ☞ **Hlavní pout' ke sv. Paní Zdislavě** - se koná v sobotu 30. května 2009 v Jablonném v Podještědí. Inzerován je následující program:
 - 07:00 **Mše svatá** u oltáře Paní Zdislavy
 - 09:00 **Poutní mše** (celebruje Mons. Dominik Duka, OP, biskup královéhradecký)
 - 11:00 **Hlavní poutní bohoslužba** (celebruje Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický)
 - 14:00 **Pout' dominikánské rodiny** (celebruje P. Benedikt Mohelník, OP, provinciál)
 - 15:00 **Litane, svátostné požehnání**Program letošní poutní sezóny je uveřejněn na internetové stránce: <http://www.zdislava.cz/>.
Již mnoho let se tradičně účastní této poutě farníci z Děčína a okolí. Pokud jste ještě na této pouti nebyli, zkuste se k někomu připojit!
- ☞ **Tyto a další informace** - na webu: RKF.DC.Podmokly@seznam.cz - navštivte naše/vaše stránky!

Je dítě „vizitkou“ rodičů?

„Jaká matka, taká Katka. Sklízí, co zasel. Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá...“ - Mnohá přísloví, rčení i stereotypy v našem uvažování tvrdí, že dítě je vizitkou výchovného umu rodičů. Jako by existovala úměra „má dáti, dal“. Jsme řádní, mravní lidé, budeme mít takové děti. Jsme darebáci... u svých dětí se ničemu nedivíme. Ve skutečnosti je vše daleko složitější.

Čas od času přicházejí do nejrůznějších poraděn, ordinací dětské psychiatrie, na oddělení péče o děti ba i za vyšetřovatelem policie řádní, po všech stránkách sociálně přiměřeně zařazení rodiče se stížnostmi na své potomky. Nejde o maličkosti ani o zákonité generační rozpory, z nichž dítko časem „vyroste“. Mladík nebo slečna jako by zhmotnili obsah kapitoly z učebnic psychiatrie – „poruchy chování, disharmonický vývoj osobnosti, psychopatie.“ Nebývají hloupí, jsou dokonce i mnohdy nadprůměrně nadaní. IQ se ovšem kombinuje s nedostatky ve sféře citové a s neschopností vcítění. V praxi to vystihují vlastnosti jako lenost, surovost, krutost, vzpurnost, mstivost, zavidlost.

Tato kvítka z čertovy zahrádky se od vrstevníků odlišují poměrně brzy. I běžné dítě samozřejmě občas zazlobí a může rodiče někdy „vypěnit do poslední mydlinky“. Pak je ovšem milé, hodné, mazlivé.

Malý podivín je stále „svůj“ – chladný, číhající na chybu, surový. Roste to s ním. Domluvy jsou mu pro smích. Nevnímá je. Trestry ho zatvrzují. Vlídnost považuje za slabost. Výchovné snahy se od něj odrážejí jako šipy od těžkooděnce. Zkušený psychiatr o tomto typu oprávněně konstatuje: „Jeho osobnost je z 80 % hotova okamžikem narození a ani sebelepší výchova ji výrazně nezmění.“

V takových případech triumfuje dědičnost. Nehledejme ji však v matrikách. Je „přes kameny nošena“.

Když se blíží zletilost, začíná pro rodiče platit heslo „zachraň se, kdo můžeš“. Za dítě tohoto typu se lze modlit, ale nelze je ovládat. Je to prostě povodeň a protržená hráz špatných vlastností. Jistěže i v oné smršti najdeme dobrá zrnka. Jsou ovšem něco podobného jako známky života na Marsu. Existují, ale moc se s nimi počítat nedá.

Stejně jako nedokážeme vyléčit mnohé choroby těla, nejsme také schopni zvládnout popsané jedince. Ti parazitují na každém, kdo to dovolí. Na výchozí rodině, na partnerovi, partnerce, na společnosti či společenství. Pojmy jako „svědomí“ či „soucit“ jsou jim směšné, byť s nimi mnohdy dokáží bravurně operovat. Žádná lež jim není velká. Profesionálně se uplatní snad jen v podsvětí, ve strukturách zločinu, ale i tam to bývá obtížné. Nerespektují žádné zvyky, je lupič, ale rozhodně je „lupič gentleman“. Chybí mu i špetka elegance. Vlastní je mu podrážděná agresivita, lenost, mravní a v některých případech i fyzická špína.

Malým a smutným terapeutickým vítězstvím je, pokud tento fakt rodiče přijmou bez vzájemného obviňování. Dokáží pak svůj kříž nést bez pocitu naprosté životní prohry. Těžké si nedělají ještě těžším nesmyslnou diskusí na téma „Kdo za to může?“.

Tomáš Novák, pro ZzF vybral z KT pan Čtvrtník

CIC, Kán. 793-821

Na samém začátku mě dost zaujalo, co všechno je povinností katolických rodičů, učitelů, duchovních správců, státu. Rodiče jsou povinni svěřovat své děti školám, které zajišťují katolickou výchovu¹ (ale zároveň mají mít při výběru škol opravdovou svobodu² - nejsem filosof, ale zdá se mi, že tyto dva výroky si poněkud protirečí). Učitelé jsou povinni spolupracovat s rodiči a vždy je vyslechnout³, pastýři jsou povinni zajistit, aby všichni mohli dostat katolickou výchovu⁴, věřící jsou povinni katolické školy podporovat⁵ a nakonec vzhledem ke státu mají rodiče právo na potřebnou pomoc směřující ke katolické výchově dětí⁶. Ale jak se má člověk ta-

¹ Srov. Kán. 798 § 2

² Srov. Kán. 797

³ Srov. Kán. 796

⁴ Srov. Kán. 794 § 2

⁵ Srov. Kán. 800 § 2

⁶ Srov. Kán. 793 § 2

kového práva domoci nebo takovým povinností dostát? Připadá mi, jako by církev zatahovala stát do něčeho, co on sám nemůže být schopný zajistit, do něčeho, co musí církev zařídit sama a úkolem státu by mělo být tyto její snahy podpořit, nebojtotovat, ale nedovedu si představit, jak by mohl poskytovat rodičům nějakou pomoc při katolické výchově dětí. Pokud ovšem tato pomoc nespočívá v tom, že je ochoten částečně financovat i katolické školy a zařadit je do sítě škol na území celého státu. Jinou pomoc jsem zatím nezaznamenala. Co se týče povinnosti rodičů volit pokud možno katolické instituty, tento úkol by byl přijatelný, pokud by katolické školy skutečně poskytovaly vzdělání přinejmenším na úrovni škol tohoto druhu příslušného státu⁷, ale pokud nestojí katolická škola za nic, mají tam rodiče dát děti jen proto, že je katolická, navíc ještě s vědomím, že těmi prvními, kdo by jim měli víru předávat a dál je v ní vzdělávat, jsou stejně oni sami? A proč by měli věřící nutně takové školy podporovat? A jak má učitel spolupracovat s rodiči, když se za celý rok ve škole ani neobjeví a na žádné oslovení nereagují... To není nic proti katolickým školám obecně, mnohem víc než špatných jich je opravdu dobrých, jen nevěřím, že je možné jejich kvalitu a správné fungování zajistit na bázi povinnosti.

Mnohem důležitější je podle mě vnitřní uspořádání každé konkrétní školy a vztahy, které v ní panují. Pokud se vyučování a výchova na katolické škole skutečně opírá o zásady křesťanského učení⁸ a učitelé jsou toho důkazem, pak může taková škola dostát svým závazkům vůči církvi i vůči státu. Škola by měla být katolická ne pouze tím, že se tak jmenuje a je jako taková uznaná (což je samozřejmě nutné vzhledem k právnímu uspořádání), ale právě tím, že v ní vládne katolický duch otevřenosti zvoucí do společenství, ale zároveň nenásilný, ponechávající plnou svobodu člověku jakéhokoli věku. Pokud je katolická víra prezentována jako zcela normální součást života (tedy nikoli jako trest či odměna za zásluhy), může být jako taková také přijata a děti k ní mohou zaujmout svůj postoj. Nevím, kolik takových škol u nás funguje, ale jestliže je věcí diecézního biskupa postarat se, aby takové školy byly zakládány⁹, nezdá se mi to jako nerozumné, pokud jejich cílem bude šířit ducha křesťanství právě skrze společenství učitelů (potažmo i dětí), kteří se do toho budou chtít pustit. Stejně tak, pokud některé řeholní instituty mají ve školství několik set letou tradici (která stále aktivně funguje), byla by myslím škoda těchto zkušeností nevyužít. To není apologie, jen důvod, proč si myslím, že to není tak úplně marné...

U vysokých škol mě potěšilo, že „na každé katolické univerzitě se musí konat přednášky, v nichž by se projednávaly především teologické otázky, které souvisejí s předměty přednášenými na jeho fakultách.“¹⁰ To může být pro studenty - neteology docela velká pomoc, zejména pokud tyto přednášky opravdu souvisejí se studovanými obory, nemělo by se pak stát, že se víra oddělí od ostatního života jako nějaký jeho protějšek nebo alternativa. A univerzitní farnost nebo jiné společenství pro studenty pak tento postoj převede ze sféry soukromé do církevní (až ekumenické).

N. A. P.

⁷ Srov. Kán. 806 § 2

⁸ Srov. Kán. 803 § 2

⁹ Srov. Kán. 802: § 1

¹⁰ Kán. 811: § 2

Bible. Překlad 21. století

Stanovisko České biskupské konference k překladu

Český překlad Bible, který vycházel několik roků po částech pod názvem *Nová bible kralická*, vychází nyní kompletní pod názvem „Bible. Překlad 21. století“ (zkratka B21). Přestože po jazykové stránce s češtinou Bible kralické nemá prakticky nic společného, odkazoval na ni ve svém dřívějším názvu, aby naznačil určitou, jakkoli volnou, vazbu na minulost. Nyní ovšem převážila podle všeho marketingová hlediska, protože vztahovat se v názvu k budoucnosti je nesporně atraktivnější. Podtitul *Překlad 21. století* naznačuje, že by svou aktuální češtinou měl „vystačit“ třem generacím. Přitom Český ekumenický překlad (dále ČEP) už po jedné generaci, vzhledem k rychle se měnícímu jazyku, zastaral. Zdá se však, že věc je prostší: toto označení zřejmě není ničím víc než reklamní upoutávkou. Zda se stane skutečností, bude možno říci teprve na konci století, ne na jeho začátku.

V předmluvě k B21 se vydavatelé hlásí k odkazu Bible kralické, která je bezesporu klenotem českého překladatelského umění. Za průlom biblického překládání v duchu moderního přístupu považují ČEP. Znalcům překladů Bible do češtiny tu chybí přinejmenším zmínka o Bibli svatováclavské, která, přestože byla překládána z latinské Vulgáty, představovala významný přínos ve vývoji české biblistické terminologie. A nelze také opomenout celou řadu (třeba jen dílčích) překladů protestantské i katolické tradice, které od počátku 20. století uplatňovaly ve své době moderní principy biblického překladatelství.

Když B21 otevře katolický křesťan, zjistí, že to není celá jeho Bible. Chybí tu sedm starozákonních knih a některé další jsou tu předkládány v kratší verzi, než jak je známe v tzv. „širším kánonu“. V tomto kontextu je vhodné zmínit, že zvlášť katoličtí věřící se mohou těšit na brzké vydání českého překladu světově rozšířené Jeruzalémské bible a pracuje se také na revizi a dokončení překladu pořízeného dr. Václavem Bognerem a užívaného v katolické liturgii (se současným názvem *Český katolický překlad*).

Katoličtí biskupové se při doporučení biblických překladů řídí kanonickými normami. Kodex kanonického práva (kán. 825) má na zřeteli užitek z četby Písma svatého a jeho interpretaci ve shodě s dvoutisíciletou tradicí církve; proto požaduje, aby věřící užívali Bible opatřené nezbytnými úvody a výkladovými poznámkami. (ČEP má stručné úvody k jednotlivým knihám a minimum vysvětlivek.) Tento požadavek je o to naléhavější, že v současné době do značné míry chybí u čtenářů Bible obecně předpoklady k jejímu pochopení, takže některým místům nerozumějí vůbec a některá vnímají značně zkreslenou optikou své subjektivity.

...

Závěrem lze shrnout, že katolickým křesťanům je jako autentické znění Písma svatého určen oficiální liturgický překlad, použitý v platných bohoslužebných knihách, postupně vydávaný a připravovaný ke kompletnímu vydání jako tzv. *Český katolický překlad* (Bogner et al.), církevní schválení (imprimatur) má též tzv. *Český ekumenický překlad* (Bič, Souček et al.), ke kompletnímu vydání se připravuje také *Česká Jeruzalémská Bible* (Halas et al.). Všechny tyto překlady vznikly nebo vznikají za plné či částečné účasti katolické církve, což zaručuje jejich správnost

z hlediska nauky víry. Nová bible kralická – B21 (ani jiné překlady) nemůže církevní schválení (v rámci katolické církve) získat, neboť nesplňuje požadavky normy, kterou imprimatur je. Tím pochopitelně není řečeno, že je katolickým křesťanům čtení a studium jiných překladů zapovězeno, naopak každá kritická konfrontace různých znění s uznávaným katolickým překladem jim může být k užtku a prohloubení biblických znalostí.

TS ČBK

Malinká inspirace

13. března 2009 jsme dostali příspěvek, který se již do minulého čísla ZzF přes veškerou snahu nevešel. Nebyl sám...

Milí farníci z Podmokel, na Vašich webových stránkách je mnoho zajímavostí ze současnosti i minulosti, a tak mne napadlo zabývat se i některými osobnostmi - farníky, kteří buď zde již nežijí, nebo působí jinde.

Jak jsem se ve svých rádobý příspěvcích v minulosti několikrát zmínil ve vztahu k muzikantským začátkům, varhanám a farnosti Děčín IV, tak vzpomenu osobnost, která je asi farnosti neznámá, leč stojí za to si ji připomenout a případně pátrat.

Několikrát jsem se zmínil o panu učiteli Stehlíkovi z Maxiček, který po jistou dobu též hrál na Riegerovy varhany v kostele sv. Františka. Byl to učitel ve výslužbě, který však své povolání díky padesátým letům nemohl vykonávat. Já se ale chci zaměřit na jeho syna Ludvíka (Stehlíka), který až do roku 1967 bydlel na Maxičkách a pracoval se svojí chotí jako lesní traktorista. Proč v lese, proč v Severních Čechách - vysvětlení je prosté: Byl to rodák a především svědek událostí v Babicích v padesátých letech. Jako přímý aktivista byl uvězněn na dlouhých 11 let a poté mohl působit jen mimo „civilizaci“. Všichni Stehlíkovi - otec i Ludvík s chotí, byli pravidelnými návštěvníky bohoslužeb u sv. Františka, žili velice skromně v erárním domku Lesní správy, ale původ, svědectví a zejména tichý boj proti režimu, to byla u určité společenské vrstvy Podmokeláků fakta dobře známá. Události v Babicích, agent Malý, StB e.t.c. Prostě na jednu stranu vyhanství, na druhou stranu určité zázemí např. v bance či spořitelně, a to mezi „svými“ (přáteli, známými farníky). O činnosti Stehlíků dobře věděl pan vikář Jaroslav Drábek, zavzpomínal si na ně až v důchodu v Sánech (u Poděbrad).

Já sám jako 14-letý kluk jsem při lesní brigádě na Maxičkách poslouchal vyprávění pana Ludvíka i jeho paní, sic jsem málo chápal souvislosti, ale mnohem později nejen při pracovní činnosti ve státní správě, ale i v součinnosti s jinými než muzikantskými aktivitami, jsem si tato setkání vybavoval a v této souvislosti mi byly poskytnuty i listiny a spisy, které se Stehlíků týkaly.

Bude-li tedy někdo psát kroniku osobností farnosti Dc-Podmokly, měl by v ní být uveden i Ludvík Stehlík s manželkou a svým otcem.

Kde by se mohly získat další info?

Lesní správa Maxičky, hajní působící zde před rokem 1968, Úřad pro odhalování zločinů komunismu, archiv StB.

Zdraví Jan Záhora st., podmokelský rodák.

Leonard Cohen

Kanadský písničkář Leonard Cohen po necelém roce znovu vystoupí v České republice. Jeho koncert na svých internetových stránkách avizuje pražská O₂ arena.

Leonard Cohen v Praze vystoupí 29. srpna. Prodej vstupenek v síti terminálů Sazky by měl začít 29. dubna, lístky mají stát od 1 490 do 5 500 Kč. Od 30. dubna si je zájemci budou moci rezervovat i přes internet.

První Cohenův koncert v Česku se uskutečnil loni v září a již dlouho před tím byl beznadějně vyprodán. Čtyřiasmdesátiletý hudebník koncertoval bez předkapely a představil průřez svou mnohaletou tvorbou. Co přiveze do Prahy nyní, není zcela jasné. Ale vzhledem k tomu, že je Cohen stále na stejném světovém turné, lze předpokládat, že vystoupí se stejnou doprovodnou kapelou, vedenou basistou Roscoem Beckem, a podobným repertoárem.

ČTK

- Turista přijde ke Genezaretskému jezeru, kde stojí malá bárka, která převáží turisty na druhou stranu. Zeptá se lodníka: „Promiňte, co stojí jízdné na druhou stranu?“ Majitel bárky se na něho podívá a řekne: „Dvacet liber.“ „Není to trochu moc?“ „Vážený pane, to je jezero Genezaretské. Po tomto jezeru chodil Kristus pěšky!“ Turista se usměje a řekne: „Není divu, při těch cenách!“
- Kázání dnes: „Ježíš kráčí po vodách.“ Kázání zítra: „Jak najít Ježíše.“
- „Představte si, paní Nováková, co se mně dnes ráno přihodilo. Při cestě do práce mi přeběhla přes cestu černá kočka. Určitě budu mít dnes špatný den, nemyslíte?“ „to záleží na tom, jestli jste člověk nebo myš.“

Slavnosti a svátky

LITURGIE

14.	4. Svátek sv. Matěje, apoštola
16.	5. Svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech
21.	5. Slavnost Nanebevstoupení Páně
31.	5. Slavnost Seslání Ducha svatého

Významné dny

3.	5. Den modliteb za povolání k duchovnímu stavu
10.	5. Svátek matek
12.	5. Mezinárodní den ošetrovatelek
24.	5. Den modliteb za sdělovací prostředky
25.	5. Mezinárodní den ztracených dětí

Výroční dny biskupů

17.	5. Kard. Vlk	narození (1932)

30. 5. Mons. Lobkowicz jmenován diecézním biskupem (1996)
31. 5. Mons. Radkovský jmenován diecézním biskupem (1993)

Setkávání

- ◆ 1. neděli ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 1. neděli od 13:45 - pout' do Dolního Žlebu
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ 4. neděle v měsíci od 18:45 - setkání s promítáním
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý od 14:00 do 14:50 na faře - nácvik scholy
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každou středu od 20:00 na faře - filozofický kurz
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek od 17:45 do 18:30 na faře - Apoštol Pavel
- ◆ 2. pátek v měsíci od 18:45 - křeslo pro hosta
- ◆ 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30
Pondělí	08:00	
Úterý		17:00
Středa	08:00	
Čtvrtek		17:00
Pátek		17:00
Sobota		17:00 Bynov ^{*/}

*/ Přes letní období (květen - září) jsou mše svaté v **liché týdny v kostele**, v **sudé týdny v pečovatelském domově, vždy od 17:00**

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové **Neděle** **10:45** Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 31. 05. 2009, před 1. neděli v červnu ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 12 Kč)